

Като заглъхнаха топовните гърмежи от-
вждъ Струма, дѣдо Гѣди рече:

— Изгорѣ ми сърдцето за земицата!
Ще идѣ да я видя, па каквото ще да става!

— Старѣ си вече бре, сонна се баба
Трънка, — де ще идешъ?

— Праздникъ иде, дѣрто, искамъ да го
посрещна въ оназъ кѣща! Да запала една
свѣщица, че кръвъ се лѣ тамъ по нашитѣ
кѣрища! Хора мрѣха! Па нали бѣхъ токозъ
години училищень слуга! Де да знаешъ,
може тамъ да нѣма кой да удари училищ-
ната камбана, че да събере децата! На та-
къвъ день азъ ставахъ въ зори още!

Баба Трънка си замълча. Подирѣ два дни
дѣдо Гѣди се облѣче въ новѣ кожухъ, сло-
жи си малко хлѣбъ въ торбата. Дигна се,
та тамъ.

Премина широката бѣлгарска земя и
рано на другия день осъмна при могилка-
та. Изкачи се горе. Сѣдна да си почине.
Погледна малкото селце, скрито въ шума-
та, като задрѣмала птичка. Слънцето ус-
михнато надникна отъ гребена на планина-
та, сякашъ се зарадва и то, че дѣдо Гѣди,
подирѣ толкова години, пакъ пристига.
Старецѣтъ обиколи съ погледъ кѣра, запу-
стѣлъ и претѣпканъ отъ метални коли. По-
гледна къмъ кѣщитѣ, отъ които тукъ-таме
се издигаше къмъ ясното небе синъ димъ и
въздѣхна.

— Та това си е наше, а ! Брей, истина
било! — рече си той.

Мило му стана. Слѣзе отъ могилната.
Нагази въ буренясалата нива. Земята му
се стори, като пробудена. Диша тежко и
отъ гърдитѣ ѣ извира топла пара. Пълзи
низко надъ търницитѣ. Слънцето я прѣска
съ златни капки.

Клѣкна дѣдо Гѣди. Попипа обраслитѣ

бучки. Лѣхна го топлата въздишка на зе-
мята и той преглѣтна. Усѣти, че въ сърд-
цето му нѣщо трепна и се пробуди. На-
дигна се и подпрѣ гърдитѣ му. Дѣдо Гѣди
отвори уста да продума, но не можа. Една
гореща сълза се откъсна отъ очитѣ му и
падна върху бучката. Притегли го земята.
Тя го бѣше молила да се върне години на-
редъ. Чуваше ѣ той гласа презъ деветѣ
планини. Всѣка пролѣтъ тя пращаше бѣ-
ломореца да му чука на пропуканото
стъкло и да го покани. Той се наведе. Цѣ-
луна я. Стори му се топла, като топълъ
хлѣбъ.

— Ехъ, моя потъмнѣла земице, видѣхъ
те пакъ, прибори ме сега!

Нѣколко гладни врабчета се трупнаха
върху торбата. Почнаха да подскачатъ и да
я кѣлватъ. Дѣдо Гѣди ги зѣрна и се ус-
михна.

— Стойте, дѣдовитѣ пилци, ще ви прѣс-
на една шепа трохички да се накѣлвете!

